

ΡΑΔΙΟ 30 | 900

έκδοση δρόμου της συνέλευσης του πλάνου 30/900

| Οκτώβρης - Νοέμβρης 2013 |

τεύχος #7

πλάνο
30/900

Το **ράδιο 30/900** “εκπέμπει” στους δρόμους της Αθήνας από τη **συνέλευση του πλάνου 30/900**. Είμαστε μια συνέλευση εργατών και εργατριών (άλλοι έχουμε δουλειά κι άλλοι όχι) που βρεθήκαμε με σκοπό να κουβεντιάσουμε και να δράσουμε με αποκλειστικό μπουσούλα την υπεράσπιση των ανεξάρτητων συμφερόντων της τάξης μας. Βλέπουμε –και ζούμε– την κρίση πρώτα και κύρια σαν επίθεση των αφεντικών με σκοπό την υποτίμηση, επιμένουμε και θέτουμε ως ζωτικής σημασίας για την τάξη μας ένα αίτημα ανατίμησης: **μείωση του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας στις 30 ώρες με ταυτόχρονη αύξηση του καθαρού βασικού μισθού στα 900 ευρώ**.

Όλα τα έξοδα τα πληρώνουμε απ’ την τσέπη μας. Δεν έχουμε σχέσεις, και είμαστε εχθρικοί, με κόμματα, μίντια, μαφίες, εκκλησίες και κάθε άλλον τύραννο της ζωής μας. Όποιος και όποια βρει ενδιαφέρον σ’ αυτά που γράφουμε, μπορεί να τα βγάλει φωτοτυπία και να τα μοιράσει εκεί που θα κρίνει. Επίσης μπορεί και να επικοινωνήσει μαζί μας, θα βρει το email όπως και περισσότερο υλικό στην ιστοσελίδα μας: **www.plano30900.gr**.

Ο Βασικός Μισθός Πρέπει Να Καλύπτει Όλες Τις Βασικές Ανάγκες

Όσοι και όσες δουλεύουν με μισθωτή σχέση (δεν αναφερόμαστε σε μπάτσους, δικαστές, βουλευτές, διευθυντές και λοιπά στελέχη) έχουν βαθιά γνώση των εκβιασμών που περιέχονται μέσα σ’ αυτή. Από τα πρωινά ξυπνήματα και τα ωράρια λάστιχο μέχρι τις μειώσεις μισθών και τα χρωστούμενα δεδουλευμένα. Όπως επίσης έχουν και βαθιά γνώση πως **η μισθωτή εργασία δεν είναι μια ακόμα επιλογή ή μια ευκαιρία μέσα στις τόσες άλλες που «προσφέρει» ο καπιταλισμός**. Αποτελεί την αναγκαία συνθήκη κάλυψης των βασικών αναγκών, στα πλαίσια ενός συστήματος όπου αυτές μεσολαβούνται ντε φάκτο από το χρήμα. Μπορεί ο μισθωτός μέσα στη δουλειά του να βιώνει και μια ορισμένη κοινωνικότητα ή/και μια αίσθηση δημιουργικότητας ή προσφοράς. Αυτό όμως που κυριαρχεί και επιβάλλεται αντικειμενικά (άσχετα δηλαδή από τις αντιλήψεις που διαμορφώνονται στη βάση της κυρίαρχης ιδεολογίας του κεφαλαίου) πάνω σ’ όλα τ’ άλλα είναι ότι **δουλεύουμε για να ζούμε**. Μέσα ακριβώς από αυτή την σχέση μεταξύ μισθωτής εργασίας και ζωής είναι που αναδύεται ο συνδετικός κρίκος βασικών αναγκών και μισθού.

Επειδή όμως μιλάμε για βασικές ανάγκες (και όχι για καταναλωτικές μανίες) πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα ζητήματα. Μπορούμε να πούμε καταρχήν ότι οι βασικές ανάγκες δεν είναι σε καμία περίπτωση ζήτημα ατομικών επιθυμιών, ειδάλλως δεν θα ήταν βασικές αλλά ατομικές. Ορίζονται από τις κάθε φορά δεδομένες κοινωνικές-ιστορικές συνθήκες/ισορροπίες. Ενώ δηλαδή απο-

τελούν κοινό τόπο για εκατομμύρια ανθρώπους, ορίζονται έξω απ’ το κάθε μεμονωμένο άτομο. Για παράδειγμα οι διακοπές, που για ολόκληρο τον καπιταλιστικά αναπτυγμένο κόσμο αποτελούν εδώ και 40 χρόνια κάτι δεδομένο, τη δεκαετία του ’50 ήταν κάτι άγνωστο ακόμα και για τους ευρωπαίους εργάτες. Ή ακόμα και το ότι ένα μεγάλο μέρος της κοινωνικότητας ενός εργαζόμενου περνά μέσα από τους χώρους διασκέδασης (με το αζημίωτο πάντα!) είναι γεγονός που δεν ορίζεται από τον ίδιο αλλά αποτελεί το ίδιο το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζει.

Δίνουμε αυτά τα δύο παραδείγματα διότι μιλώντας για βασικές ανάγκες εύκολα κάποιος μπορεί να σκεφτεί δύο διαφορετικά μεταξύ τους πράγματα. Δηλαδή ή ότι μιλάμε από τη θέση των απολογητών της μιζέριας και της «λιτής ζωής» –έλα μωρέ τώρα φαγητό και ένα κεραμίδι πάνω απ’ το κεφάλι μας να υπάρχει- ή ότι μιλάμε από τη θέση των «βολεμένων», των «ανικανοποίητων» –μα καλά με 30% ανεργία εσείς μιλάτε για διακοπές και για μπαρ; **Οι βασικές ανάγκες λοιπόν δεν αποτελούν ούτε το όριο επιβίωσης (φαγητό, νερό, κρεβάτι) ούτε τη δίψα για κατανάλωση (το τελευταίο μοντέλο του iphone), αλλά όλες αυτές τις σύγχρονες ανάγκες που συνθέτουν την αξιοπρεπή διαβίωση, και που θα έπρεπε να είναι αδιαπραγμάτευτες**.

Αδιαπραγμάτευτες γιατί αν κάποια απ’ αυτές δεν μπορεί να ικανοποιηθεί μέσω του μισθού αυτόματα η ζωή μας αλλάζει προς το χειρότερο.

Ποιος μπορεί να αρνηθεί, ας πούμε, την ανάγκη ενός νέου που εργάζεται 5 μέρες την εβδομάδα 8 ώρες την ημέρα να ζήσει μόνος του; Να ορίσει δηλαδή την καθημερινότητά του εκτός των ασφυκτικών πλαισίων της «οικογενειακής θαλπωρής» στηριζόμενος αποκλειστικά στον μισθό του. Ποιοι δεν έχουν την ανάγκη για βραδινή έξοδο μία φορά την εβδομάδα ή για ένα καφέ με φίλους και πόσοι από εμάς νοιώθουν χαρούμενοι αν δεν έχουν τη δυνατότητα να πάνε καλοκαιρινές διακοπές έστω και με σκηνή; Πόσοι από εμάς είναι ικανοποιημένοι αν δεν μπορούν να πάνε σινεμά ή θέατρο, να αγοράσουν βιβλία ή να δωρίσουν κάτι στους φίλους τους; Και πόσοι θα ήθελαν ένα προσωπικό φθινό μέσο μεταφοράς (ας πούμε ένα παπί) αλλά δεν μπορούν ούτε να το αγοράσουν ούτε να το συντηρήσουν;

Όλα τα παραπάνω δεν αποτελούν υπερβολικές απαιτήσεις. Ακόμα και σε καιρούς κρίσης. Ακόμα κι αν η ανεργία τσακίζει τις ζωές τόσων και τόσων. Κι όμως, ο βασικός μισθός για τους νεαρούς και τις νεαρές κάτω των 25 για πενήντημερο –οκτάωρο είναι 510 ευρώ (μικτά) και 420 ευρώ (καθαρά). Αυτόματα δηλαδή κάποιες από τις παραπάνω ανάγκες που αναφέραμε πάνε περίπατο –και όχι ότι για τους άνω των 25 δεν ισχύει βέβαια το ίδιο. Και καλά, κάποιος ολιγαρχικής μπορεί να πει ότι «δεν έγινε και τίποτα, θα ζήσουμε και με λιγότερα». Η πραγματικότητα όμως δείχνει πως **η κάθε έκπτωση από τις βασικές ανάγκες μας κοστίζει**. Κοστίζει υλικά αλλά κοστίζει και ψυχοσυναισθηματικά και με όρους κοινωνικότητας. Κάθε έκπτωση στις βασικές ανάγκες μας φέρνει σε ένα νέο χαμηλότερο σημείο ασταθούς ισορροπίας, μέχρι να πέσουμε στο αμέσως παρακάτω. Και εκεί ακριβώς βρίσκεται **το πολιτικό ζήτημα των βασικών αναγκών**. Γιατί κάθε αφεντικό δεν τρέχει την επιχείρησή του (ό,τι μέγεθος κι αν έχει αυτή) για να καλύψει τις βασικές του ανάγκες, αλλά για να

μεγιστοποιεί το κέρδος του. Και όποτε το κέρδος δεν πάει πολύ καλά (και αυτό δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι μειώνεται, μπορεί να σημαίνει και ότι δεν αυξάνεται ικανοποιητικά) σημαίνει ότι, όλοι και όλες όσοι ζουν από το μισθό τους πρέπει να δείξουν την απαραίτητη «κατανόηση», ψαλιδίζοντας κάποιες από τις βασικές τους ανάγκες.

Αυτός ακριβώς είναι για εμάς ο βασικός πυλώνας διαχείρισης της εργασίας, σε περιόδους κρίσης, από τα αφεντικά. Και εκεί ακριβώς θεωρούμε πως πρέπει να εστιάσει και να πολεμήσει η σύγχρονη εργατική τάξη. Με την γνώση πως ο βασικός μισθός συνδέεται άρρηκτα με τις βασικές ανάγκες και πως αυτές είναι αδιαπραγμάτευτες.

Αχ Αυτή Η Φουκαριάρα Η Επιχειρηματικότητα!

Σε δημοσίευμα της κυρ. ελευθεροτυπίας (6/10/13, στο «Οικονομία και Επιχειρήσεις») που αναφέρεται σε ρυθμίσεις οφειλών προς το Ι.Κ.Α επιχειρήσεων που εισφοροδιαφεύγουν, μεταξύ άλλων γράφονται τα εξής (η υπογράμμιση δική μας):

[...] Συνολικά χρωστάνε στο ικα **300.000** επιχειρήσεις. Άλλες 270.000 επιχειρήσεις και φυσικά πρόσωπα χρωστάνε 5 δις ευρώ στον οαεε και περίπου 100.000 αγρότες οφείλουν 1 δις ευρώ στον ΟΓΑ. [...] Ωστόσο μέχρι τώρα η συμμετοχή στη νέα ρύθμιση δεν αφήνει μεγάλα περιθώρια αισιοδοξίας. Στη ρύθμιση «νέα αρχή» έχουν υπαχθεί από τον Ιούλιο μέχρι τώρα λιγότερες από 9.500 επιχειρήσεις και το ρυθμιζόμενο ποσό είναι 180 εκατομμύρια. Από το καλοκαίρι μέχρι τώρα 4.000 επιχειρήσεις έχουν μπει στην πάγια ρύθμιση. Συνολικά **48.000** επιχειρήσεις είναι σε ρυθμίσεις που τρέχουν τα τελευταία χρόνια

και το ποσό που έχει ταχτοποιηθεί φτάνει τα 2 δις ευρώ. **Ωστόσο οι επιχειρήσεις που έχουν μείνει εκτός των ρυθμιζόμενων οφείλουν 7 δις ευρώ μόνο στο ικα.**

Δηλαδή 300.000 επιχειρήσεις έχουν κατακρατήσει (έχουν τσεπώσει) το ασφαλιστικό αντίτιμο που είναι υποχρεωμένες να καταβάλουν για τους υπαλλήλους τους (και το οποίο έχουν ήδη κατακρατήσει από τον μισθό τους). Ο αριθμός και η διάρκεια φανερά παραπέμπουν σε εξαπλωμένη τακτική των εργοδοτών παρά σε κάτι περιστασιακό και μεμονωμένο. Το ικα από τη μεριά του, σαν ο θιγόμενος οργανισμός, εκτός από το να εκφράζει την απαισιοδοξία του δε δείχνει να καίγεται για την είσπραξη του χρέους. Στο ίδιο άρθρο διαβάζουμε:

[...] Ξεκινά από αύριο σταδιακά η αποστολή 7.000 ειδοποιητηρίων αναγκαστικής είσπραξης σε μεγα-

λοοφειλέτες του ικα από το κέντρο είσπραξης ανεξόφλητων οφειλών[...]. Όσοι εργοδότες δεν προσέλθουν για ρύθμιση θα βρεθούν αντιμετώπι με μέτρα αναγκαστικής είσπραξης οφειλών (δηλ. κατασχέσεις, πλειστηριασμούς κ.ά.).

Αυτό πως σας φαίνεται; Ενώ το νομικό καθεστώς υπάρχει (κατασχέσεις, πλειστηριασμοί) ενεργοποιείται για 7.000 από τις 300.000 (έστω από τις 250.000 αν βγάλουμε έξω τις 48.000 από τις οποίες θα εισπραχτούν 2 δις) -

και μάλιστα όταν οι οφειλές έχουν παραφουσκώσει. Γιατί άραγε; Λέτε 250.000 αφεντικά να έμειναν μπατήρια και το σφύριξαν στο ικα να μη χάνει τον καιρό του με φουκαριάδες; Κάθε άλλο. Μάλλον οι διοικήσεις των ταμείων με τους πολιτικούς προϊσταμένους τους μας κοροϊδεύουν και το μεγαλύτερο μέρος από αυτά τα **«7 δις που οφείλουν μόνο στο ικα» δε θα καταβληθούν ποτέ.**

Επειδή τα λεφτά είναι πολλά, μπορούμε να καταλήξουμε ότι η μαύρη τρύπα στα ταμεία είναι τελικά οι ίδιοι οι εργοδότες, με την αμέριστη συμπαράσταση του κράτους. Οι ισχυρισμοί του τύπου «ο πληθυσμός γερνάει με τέτοιους ρυθμούς που τα ασφαλιστικά ταμεία είναι καταδικασμένα να χρεωκοπούν» θέλουν να κρύψουν το γεγονός ότι τα αφεντικά γράφουν στα παλιά τους

τα παπούτσια τις συμφωνίες και το νομικό τους πλαίσιο και απλώνουν το χεράκι τους στο παραδάκι. Αυτό έχει σα συνέπεια τις όποιες χασούρες τους να τις φορτώνουν στις πλάτες των εργατών, και ταυτόχρονα η συστηματική απατεωνιά τους να συντηρεί και να τροφοδοτεί τις κορώνες για τη ανορθολογικότητα της δημόσιας ασφάλισης. Και δε μιλάμε για τη μαύρη εργασία, ή τον νομικά κατοχυρωμένο άτοκο δανεισμό του κράτους από τα αποθεματικά των ταμείων, αλλά για τα διαπιστωμένα, επίσημα χρέη τους των αφεντικών στα ταμεία.

Αν τώρα απαιτήσουν οι εργάτες να εισπραχθούν άμεσα αυτά που τους ανήκουν από τα περιουσιακά στοιχεία των ιδιοκτητών των επιχειρήσεων, και υπονοήσουν ότι αφού το κράτος τους κάνει πλάτες θα κινηθούν με τρόπο δυναμικό,

γίνονται εξτρεμιστές, «ακραίοι», υμνιτές της βίας. Ενώ τα αφεντικά που κλέβουν στο φως της μέρας, με όλον τον κρατικό μηχανισμό να τους αβαντάρει και τους μπάτσους και τους μπράβους τους να τους φρουρούν, ανήκουν στον μεσαίο χώρο του πεφωτισμένου διαλόγου!!!

Έτσι οι λύκοι βαφτίζονται αρνιά και το πάρτι συνεχίζεται.

Ω! άγγελοι της ταξικής ειρήνης ως τότε θα αναπνέουμε το μouxλιασμένο αέρα από τις φτερούγες σας;

Κι εκείνο το δράμα, με την άσπιλη παρθένο την επιχειρηματικότητα που δε την αφήνει να φτιάξει την προίκα της το κτήνος του κρατισμού, που πλασάρουν στα μέρη μας κάτι ακροδεξιοί νεοφιλελεύθεροι, θα το έχετε ακούσει μάλλον.

Ε! ρε κλωτσιές που τους χρειάζονται. Από εκείνες τις καλές, «τις ακραίες», τις εργατικές!

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ

Κόντρα στους φασίστες δεν έχουμε αυταπάτες, αυτοί που θ' απαντήσουν θα είναι οι εργάτες!

Εδώ και πόσες μέρες παρακολουθούμε αυτό που θα ονομάζαμε με μια λέξη «άδειασμα» από τη μεριά του επίσημου κράτους ενός αγαπημένου του, μέχρι πρότινος, μηχανισμού: αυτού της επίσημης εκπροσώπησης της ακροδεξιάς. Ο τύπος καθημερινά βρίθει από δημοσιεύματα, βίντεο, ηχητικά κ.λπ. σε

σχέση με το ξήλωμα της χρυσής αυγής. (Όμως αυτό το κείμενο δεν έχει σκοπό να ασχοληθεί καθόλου με τις λεπτομέρειες αυτού του ξηλώματος). Βρισκόμαστε λοιπόν σε μια χρονική στιγμή όπου το ελληνικό κράτος και οι επίσημοι μηχανισμοί του έχουν βγει για τα καλά προς τα έξω με το ρόλο του νούμερο ένα «αντιφασίστα». Άρα, θα πει κάποιος, μήπως όλοι εσείς οι υπόλοιποι, οι καθόλου επίσημοι αντιφασίστες, να ασχοληθείτε με κάτι άλλο; Ή καλύτερα να μην ασχοληθείτε και με τίποτα; Και μήπως κάποιοι το πιστεύουν και για τους ίδιους τους εαυτούς;

As ξαναπάρουμε τα πράγματα από την αρχή: Σαν συνέλευση του πλάνου 30/900, εδώ και τρία χρόνια – και δε θα βαρεθούμε καθόλου να το λέμε και να το ξαναλέμε – έχουμε θέσει σαν στόχο μας να βάλουμε ξανά στο κέντρο την υπεράσπιση των αυτοτελών μας συμφερόντων σαν εργάτες και εργάτριες που είμαστε, για το σύνολο της τάξης. **Αναπόσπαστο κομμάτι των συμφερόντων αυτών αποτελεί ο αντιφασισμός.** Και επειδή δε χρησιμοποιούμε τις λέξεις τυχαία, ο εργατικός αντιφασισμός. Ο οποίος ποτέ του δεν περιορίστηκε, ούτε στα λόγια, ούτε στις πράξεις μας, μόνο ενάντια σε οποιουδήποτε είδους κόμμα ή συμμορία. Όχι, βέβαια, γιατί τους υποτιμούμε, ούτε γιατί κάνουμε πως δεν τους βλέπουμε. Αλλά για τον απλό λόγο ότι ο φασισμός μέσα στην κοινωνία κατά τη γνώμη μας δεν ήρθε με τη χρυσή αυγή –και φυσικά ούτε και θα εξαφανιστεί ως δια μαγείας αν η χρυσή αυγή κριθεί εγκληματική οργάνωση ή κι αν ακόμα τους κλείσουν όλους μέσα μέχρι να σαπίσουν.

Σαν εργάτες και εργάτριες που ζούμε αποκλειστικά από την εργασία μας μπορούμε περισσότερο από τον καθένα να καταλάβουμε τι σημαίνει φασισμός στο

πετσί μας. Μόνο τα τελευταία χρόνια, από το ξέσπασμα της κρίσης και μετά, έχουμε να αντιμετωπίσουμε μια διαχείριση από την μεριά των αφεντικών, που περνάει από πάνω μας. Μείωση του βασικού μισθού με κυβερνητική απόφαση, ανεργία, ξεχειλωμένα ωράρια, μαύρη εργασία, μισθός μαθητείας –για τους νέους κάτω των 25– απολύσεις στο δημόσιο. Ταυτόχρονα, όλα όσα θεωρούνταν κοινωνικές παροχές παίρνουν την μορφή εμπορεύματος. Λέμε,

λοιπόν: Δεν είναι φασισμός η απόλυτη αδιαλλαξία του κράτους μπροστά σε οποιαδήποτε μορφή διαπραγμάτευσης με βάση διεκδικήσεις και κατακτήσεις τόσων χρόνων; Δεν είναι φασισμός το να χάνεις τη ζωή σου για ένα εισιτήριο, τα 25 ευρώ για να νοσηλευτείς στο νοσοκομείο, το κλείσιμο πόσων σχολείων, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης; Να σου ζητάνε να βάλεις πλάτη για να ξελασπώσεις το αφεντικό σου και την εθνική οικονομία; Φασισμός δεν είναι να απαξιώνονται με το έτσι θέλω οι ανάγκες μας και τελικά η ίδια μας η ζωή;

Μέσα σε αυτό το κλίμα διαχείρισης της κρίσης απ' τη μεριά των αφεντικών επιπλέον όλο και περισσότερο στην επιφάνεια ιδεολογίες που προωθούν την ατομική λύση, το ξελάσπωμα και το προσωπικό καβάτζωμα, προκειμένου να επιβιώσει κάποιος, σε ένα πεδίο όπου όλο και περισσότεροι «περισεύουν». Ιδεολογίες βαθιά ριζωμένες μέσα σε μια κοινωνία εμποτισμένη με ρατσισμό, σεξισμό και μικροαστισμό. Κι είναι σ' αυτό το σημείο που βρίσκουν άδριο το γήπεδο για να παίξουν οι φασίστες, με γραβάτες ή μη –όπως και οι παπάδες.

Το λέμε και στην αρχή: αυτοί που θα απαντήσουμε θα είμαστε εμείς, οι εργάτες. Πριν περίπου μισό χρόνο, σαν συνέλευση του

πλάνου 30/900, βγάλαμε μπροστά το ζήτημα της μείωσης του βασικού χρόνου εργασίας και σαν απάντηση ενάντια στο φασισμό. Ενάντια στο ακροδεξιό έμπνευσης σύνθημα «δουλειά στους Έλληνες», που μεταφράζεται σε φτηνή έως τζάμπα δουλειά με κριτήριο τη «σωστή» καταγωγή. Μια λογική που τεμαχίζει και κατηγοριοποιεί τους εργάτες σε ντόπιους και ξένους, παλιούς και νέους, άντρες και γυναίκες, δημόσιους και ιδιωτικούς.

Πάνω σε αυτούς τους όρους θέσαμε ένα αίτημα ουσιαστικής ανατίμησης της εργασίας, που σφυρηλατεί την ενότητά μας ενάντια στις ιδεοληψίες της προπαγάνδας των αφεντικών και των φασιστών. Αντίστοιχα το ζήτημα του μισθού, των βασικών ανα-

γκών και των κοινωνικών παροχών αποτελούν πεδίο του εργατικού αντιφασισμού.

Δεν είναι τυχαίο, ξαναλέμε, που επιμένουμε με τη λέξη εργατικός. **Ο αντιφασιστικός αγώνας με όρους αισθητικής ή ανθρωπισμού, παραμένει μια διαταξική και αδύναμη συμπαράσταση** σε όσους πλήττονται από την καπιταλιστική κρίση και αναδιάρθρωση. Ο εργατικός αντιφασισμός, απ' την άλλη, είναι ο μόνος που μπορεί να σταθεί αξιόμαχα απέναντι στην εθνικιστική κτηνωδία, ξεσκεπάζοντας τις ρίζες της νεοναζιστικής αμφίεσης των καπιταλιστών. Που δεν είναι άλλες από την πλήρη υποτίμηση της εργασίας και τον έλεγχο της ζωής μας με μοναδικό σκοπό το όλο και μεγαλύτερο κέρδος.

«Αυτά Που Ξέρατε Να Τα Ξεχάσετε!»

Τι γίνεται με τα σχολεία;
Τι γίνεται με τα νοσοκομεία;

Τι γίνεται με τα φάρμακα;
Με τα τρόλεϋ και τα λεωφορεία;
Με τους παιδικούς σταθμούς;
Με τα κέντρα ψυχικής υγείας;
Με τα προγράμματα απεξάρτησης;

Τι σκατά γίνεται με όλα αυτά;

Και τι σκατά κάνουμε σαν εργάτες για την υπεράσπιση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα «αγαθών» και «υπηρεσιών» που έχουμε κάθε δικαίωμα, κάθε δικίωμα το μέρος μας να απαιτούμε να αναγνωρίζονται και να παρέχονται ως «αγαθά» και «υπηρεσίες» εκτός εμπορίου και ισολογισμών, ως «αγαθά» και «υπηρεσίες» κοινωνικές, απολύτως απαραίτητες για την αναπαραγωγή μας, για τη ζωή και την αξιοπρέπεια της;

Τι σκατά κάνουμε για να πολέμησουμε την όλο και πιο βίαιη

υποτίμησή μας (και) σ' αυτό το πεδίο, που πάει δίπλα δίπλα με την κατρακύλα των μισθών, το ξεχείλωμα των ωραρίων, την γενική εργασιακή μαυρίλα και το γενικό «άμα σ' αρέσει» των αφεντικών;

Τι σκατά κάνουμε γι' αυτό που κάποτε το έλεγαν «έμμεσο μισθό»; Ζόρικη η απάντηση. Κι αν κάτι ξέρουμε εμείς εδώ, οι «κολλημένοι» κατά τα άλλα με το αίτημα για (άμεσο) μισθό 900 ευρώ και 30ωρο, είναι πως και τα νοσοκομεία, τα σχολεία, τους παιδικούς σταθμούς, τις μετακινήσεις –κι ακόμα τα σπίτια, τα ωδεία, τα

κάμπιγκ, τα κολυμβητήρια, τα σινεμά...- ΜΑΣ ΤΑ ΧΡΩΣΤΑΝΕ.

Και δεν μπορούμε παρά να τα διεκδικήσουμε και να τα κρατήσουμε ΣΑΝ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΙ ΕΡΓΑΤΡΙΕΣ. Σαν κομμάτι του δικίου μας και του πολέμου μας, σαν υπεράσπιση των αυτόνομων ταξικών μας συμφερόντων.

Τώρα, πώς θα μιλήσουμε σαν εργάτες κι εργάτριες, πώς θα σηκώσουμε εργατικές σημαίες έξω από νοσοκομεία, σχολεία κλπ, όσο φαινόμαστε ακόμα ανίκανοι να το κάνουμε εκεί που πρώτα πρώτα και κάθε μέρα αντιλαμβανόμαστε την υποτίμηση των ζωών μας – δηλαδή στη μάχη για έναν μισθό που θα καλύπτει τις βασικές ανάγκες μας, είναι ένα ερώτημα...

(Και το «κόλλημά» μας με το 30/900 δεν είναι καθόλου άσχετο μ' αυτό το ερώτημα!)

Τορίνο – Αθήνα: συνδέοντας τον μισδό με τις βασικές ανάγκες

Οι μεγαλύτεροι (στην ηλικία) μπορούν να το κατανοήσουν με περισσότερη ευκολία: οι δεκαετίες του '60 και του '70, παρότι εγκυμονούσαν την σημερινή εποχή, φαντάζουν σήμερα μακρινές και ξένες. Ιδιαίτερα από την άποψη της μαχητικής διεκδίκησης των αυτοτελών εργατικών συμφερόντων, θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει ότι η έρευνα και η χρήση των δεδομένων εκείνης της εποχής δεν έχει σήμερα καμία άλλη αξία παρά μόνο ιστορική. Απολύτως λάθος! Αυτό που συμβαίνει με τα ιστορικά παραδείγματα είναι το ακριβώς αντίστροφο με αυτό που συμβαίνει με την μύτη μας: ενώ μπορούμε να τα δούμε δεν μπορούμε να τα πιάσουμε. Παρακάτω θα περιγράψουμε σε αδρές γραμμές δύο τέτοια παραδείγματα, ένα από την Ιταλία στα τέλη της δεκαετίας του '60 και ένα από την Ελλάδα στα μέσα της δεκαετίας του '70, όπου ο εργατικός ανταγωνισμός (και κυρίως ο μονομερής καθορισμός των εργατικών αναγκών) πήρε μια μορφή που μας είναι πολύ αρεστή: έγινε απτός, ρεαλιστικός και μαχητικός.

Παράδειγμα 1ο. Λίγο μετά το μεγάλο κύμα απεργιών και εργατικών αρνήσεων που συνέβη στις βιομηχανικές ζώνες του ιταλικού βορρά στα τέλη του 1969 και έμεινε στην ιστορία με την κωδική ονομασία «Το θερμό φθινόπωρο του '69», κάποιες εργοστασιακές επιτροπές που είχαν πρωτοστατήσει στις απεργίες, όπως αυτή της *Fiat Mirafiori*, έθεσαν το ζήτημα της τιμής του εργατικού ενοικίου. Ζήτησαν και έβαλαν στην πρώτη γραμμή του αγώνα τους το εξής αίτημα: το εργατικό νοίκι πρέπει να προσδιορίζεται με βάση τον εργατικό μισθό και συγκεκριμένα πρέπει να είναι το 10% του μισθού! Προχωρημένο αίτημα, δεν θα διαφωνήσει κανείς. Μια διαδεδομένη πρακτική (και τακτική) του ιταλικού εργατικού κινήματος ήταν αυτή της λεγόμενης «αυτομείωσης», της μονομερούς, δηλαδή, και εκ μέρους της εργατικής τάξης, μείωσης της τιμής κάποιων βασικών αναγκών. Αυτή η (αμυντική και ταυτόχρονα επιθετική) τακτική της αυτομείωσης εφαρμόστηκε, όπως στο νοίκι, και στις αυξήσεις των τιμών των εισιτηρίων, στα σινεμά, στα σούπερ μάρκετ (τα λεγόμενα “προλεταριακά ψώνια”) και αλλού.

Μπορεί το αίτημα για προσδιορισμό του εργατικού ενοικίου στο 10% του μισθού να μην θεσμοθετήθηκε επίσημα¹, άφησε πίσω του, όμως, μια σπουδαία κληρονομιά. Την ουσιαστική παρα-

δοχή ότι αυτό που για πολλούς μπορεί να είναι «λυμένο», για άλλους δευτερεύουσας σημασίας και για άλλους να μην σχετίζεται καν με τον μισθό, είναι πρώτα και κύρια μια βασική εργατική ανάγκη. Το πού (και πολύ περισσότερο το πώς) ζει η εργατική τάξη είναι ένα κεντρικό εργατικό ζήτημα και σαν τέτοιο πρέπει να αντιμετωπίζεται.

Παράδειγμα 2ο. Μέσα σε μια επίσης “θερμή” περίοδο από την άποψη των εργατικών αγώνων, στα τέλη του Φλεβάρη του 1976, στους δρόμους της Αθήνας, που ταλανιζόταν από τον άνεμο της μεταπολίτευσης, κυκλοφόρησε μια προκήρυξη² η υπογραφή της οποίας ήταν «Αγωνιστές από μια ομάδα πολιτικής πρωτοβουλίας». Η προκήρυξη έφερε τον τίτλο **Συγκοινωνίες: ένα βασικό μέσο στα χέρια των εκμεταλλευτών για να μας ληστεύουν καθημερινά. Όχι μόνο δεν μας πληρώνουν τις ώρες της αναγκαστικής καθημερινής μετακίνησης αλλά αυξάνουν συνέχεια την τιμή των εισιτηρίων** και διαπραγματευόταν τις απανωτές αυξήσεις στις τιμές των εισιτηρίων του ηλεκτρικού και των λεωφορείων και την κατάργηση κάποιων νυκτερινών δρομολογίων. Να σημειωθεί ότι η προκήρυξη γράφτηκε σε μια περίοδο που οι μισθοί και τα μεροκάματα είχαν πάρει μια (πλασματική κατ' ουσίαν) αύξηση, που σε κάθε περίπτωση είχε αναπερώσει το εργατικό ηθικό, σε συνδυασμό με την έντονη απεργιακή κινητικότητα των καινούργιων τότε βιομηχανικών σωματείων. Αντιγράψουμε από το πρωτότυπο:

{...} Μια πρώτη αναγκαστική λύση βρέθηκε όταν κόπηκαν τα νυκτερινά δρομολόγια, τον Οκτώβρη του '75: όταν στις στάσεις βρέθηκαν διάφορα άτομα, περιμένοντας τα λεωφορεία που δεν θα ερχόντουσαν, αντί να πάρουν ένας-ένας ξεχωριστά ταξί, πήραν κατά ομάδες και μοιράστη-

καν έτσι τα έξοδα. Μία απ' αυτές τις ομάδες ήταν τρία νεαρά άτομα. Ένας φοιτητής, μια σχεδιάστρια κι ένα γκαρσόνι. Οι δύο πρώτοι διαμαρτύρονταν γιατί θα έπρεπε να κλείνονταν από νωρίς στο σπίτι τους κι ούτε σινεμά θα μπορούσαν να πηγαίνουν. Ο τρίτος διαμαρτυρότανε γιατί δούλευε στο Περιστέρι κι έμενε στη Νέα Σμύρνη, οπότε ήταν βραδυνός και θα έπρεπε να δίνει το 1/3 από το μεροκάματο για να γυρίσει σπίτι.

Και καταλήγουν:

Για αυτούς τους λόγους, λοιπόν, νομίζουμε απαραίτητο ότι πρέπει να παρθούν πολιτικές και οργανωτικές πρωτοβουλίες στις διάφορες γειτονιές για να στηθούν οι διάφορες επιτροπές πάνω στις παραπάνω βάσεις και με στόχο να αντιμετωπίσουν ΕΜΠΡΑΧΤΑ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ, ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ και ΜΑΧΗΤΙΚΑ με αυτόνομο και αυτοδύναμο τρόπο αυτά τα προβλήματα.

Η προσεχής αύξηση των τιμών στα εισιτήρια σε λίγες μέρες είναι μια καλή ευκαιρία για να μπουν, με τέτοιο τρόπο, όλα αυτά τα προβλήματα στις επιτροπές που υπάρχουν στις διάφορες γειτονιές. **ΝΑ ΞΕΚΙΝΗΣΟΥΜΕ** με πρώτο το πρόβλημα των συγκοινωνιών και των εισιτηρίων και να το επεκτείνουμε και στα άλλα (θέρμανση,

Αθήνα, 1980, πλατεία Ομονοίας, σταθμός ηλεκτρικού.

Φθινόπωρο 1969, Τορίνο, Ιταλία, απεργία βιομηχανικών εργατών έξω από το εργοστάσιο της FIAT. Το πανό γράφει «ο μισθός μας μειώνεται λόγω της αύξησης του ενοικίου».

1 Για περισσότερα βλ. το Steve Wright, *Η έφοδος στον ουρανό: ταξική σύνθεση και ταξική πάλη στον ιταλικό αυτόνομο μαρξισμό*, εκδ. Κόκκινο Νήμα, Αθήνα 2012.

2 Ολόκληρη την προκήρυξη, όπως και πολύ έντυπο υλικό από τα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια, μπορεί να την βρει κανείς στο Αντιπληροφόρηση: μια αρχαική ιστορική καταγραφή ενός μέρους του επιθετικού πολιτικού λόγου της μεταπολίτευσης (τόμος 1, τχ. 6, σελ. 382), εκδ. Γραφές, 2003.

τρόφιμα, νοίκι, ηλεκτρικό, νερό). Είναι συγκε-
κριμένη ταξική και πολιτική δράση.

Συγκοινωνίες και διεκδικήσεις, λοιπόν. Ο χρό-
νος μετακίνησης από και προς την δουλειά. Χρόνος
ενσωματωμένος μέσα στην μισθωτή σχέση, χρό-

νος προετοιμασίας και χρόνος αποπεράτωσης της
εργασίας, χρόνος εργατικός και πάνω απ' όλα
χρόνος απλήρωτος. Χρόνος χαμένος και χρόνος
δικός μας. Έτσι είναι: στην εποχή που δεν έχει
μείνει χρόνος για να σκεφτούμε, η ταξική αυτο-
πεποίθηση μας έχει αφήσει κι αυτή χρόνους...

Ένα Θανατηφόρο Ατύχημα (όχι εργατικό...)

Τον δεκαπενταύγουστο στο
Λονδίνο έχασε τη ζωή του
ο 21χρονος φοιτητής Morris
Έρχαρντ. Συμμετείχε σε καλοκαι-
ρινό πρόγραμμα μαθητείας της
τράπεζας Bank of America Merrill
Lynch (όχι αστεία), το οποίο θα
ολοκληρωνόταν σε μία ακόμα
εβδομάδα. Συμμετείχε, δηλαδή
εργαζόταν. Και συναγωνιζόταν
άλλα 1.500 άτομα για μία ή δύο
θέσεις εργασίας με ετήσιο μισθό
45.000 λίρες. Μετά από 72 ώρες
άπνους, κατέρρευσε στο ντους
(ήδη δούλευε με σκληρούς ρυθ-
μούς στο πρόγραμμα από τον
Ιούλιο). Η επίσημη εκδοχή για την
αιτία θανάτου είναι από επιληψία
(η τελική ιατροδικαστική έκθεση
ακόμα δεν έχει βγει!). Δεν νομί-
ζουμε να αμφιβάλει κανείς για
την πραγματική αιτία... Άλλωστε
οι επικοινωνιακές κινήσεις από την
εταιρεία και τους εμπλεκόμενους
φορείς την επιβεβαιώνουν.

Με αφορμή τα παραπάνω θα
θέλαμε να πούμε λίγα πράγματα:
Ισχύει ότι παρόμοιες φιγούρες
εκκολαπτόμενων golden boys μας
είναι ξένες (σα συνέλευση εργατών
που είμαστε) ως προς τη νοοτρο-
πία, το ατομικό φανταστικό της
επιτυχίας και το κοινωνικό-ταξικό
(μη) σκεπτικό. Ακόμα κι όταν προ-
έρχονται από χαμηλό εισοδηματικά
περιβάλλον. Όμως το περιστατικό
προβάλλει ξεκάθαρα τον στυγνό
χαρακτήρα της "αγοράς εργασίας"
και τα αντίστοιχα αντανάκλαστικά.

Οι εταιρίες, μικρές ή μεγάλες,
δεν είναι σχολεία ούτε φιλαν-
θρωπικά ιδρύματα (τέτοια δεν
υπάρχουν καν). Μαθητεία, έμμι-
σθη ή όχι, σημαίνει εργασία.
Ανειδίκευτη ή όχι, πάντως εργασία.
Που θα έπρεπε να αμείβεται του-
λάχιστον με τον κατώτατο μισθό.
Σερβίρεται σαν κέρδος για τον
"μαθητευόμενο" ("η προϋπηρεσία
είναι απαραίτητη", "η γνώση είναι
δύναμη", κλπ) ενώ εξασφαλίζει
για τους εργοδότες -το έχουμε
ξαναπεί- ακόμα πιο χαμηλά μερο-
κάματα. Η κομπίνια βέβαια έχει
και αναβαθμισμένα επίπεδα. Όσο
υπάρχει προοπτική για κανονική
δουλειά και μάλιστα επικερδή τόσο

αυξάνεται και ο ανταγωνισμός.
Από το βιογραφικό σπουδών και
το ξεσκαρτάρισμα στις αιτήσεις
ώστε να πάρουν τον "αφρό" μέχρι
το βέλτιστο παραγόμενο αποτέ-
λεσμα και το συντομότερο χρόνο
ολοκλήρωσης. Καλύτερη προ-
οπτική, περισσότερες αιτήσεις,
μεγαλύτερη προσπάθεια, περισ-
σότερο έργο. Και κάποιοι τρίβουν
τα χέρια τους.

Αυτά συμβαίνουν εδώ και χρό-
νια. Όμως εντάθηκαν δραματικά
με την τρέχουσα οικονομική κρίση.
Έτσι, αυτοί που εργάζονται κανο-
νικά πιθανότατα σκίζονται να μη
χάσουν τη δουλειά τους. Από την
άλλη, πολλοί που εργάζονται σε
προγράμματα μαθητείας αγωνί-
ζονται για να κερδίσουν μόνιμη
"θέση". Η ουσιαστική διαφορά
των πιο πάνω καταστάσεων είναι
(καλά το υποψιάζεστε) ο μισθός
(αν υπάρχει). Είτε άμεσος, με τη
μορφή χρημάτων, είτε έμμεσος.
Για παράδειγμα στην Ελλάδα υφί-
στανται προγράμματα με 300 ή
400 ευρώ το μήνα (ανάλογα το
πρόγραμμα και τις ώρες απασχό-
λησης) χωρίς ασφάλιση σύνταξης.
Άλλο ανειδίκευτος και άλλο μαθη-
τευόμενος. Λογικό, ε;

Στη γαλλία και τη γερμανία 1,5
εκατομμύριο άτομα μπαίνουν κάθε
χρόνο σε προγράμματα μαθητείας,
οι μισοί χωρίς αμοιβή. Στις ηπα οι
μη αμειβόμενες περίοδοι εργα-
σιακής μαθητείας είναι θεσμός
με αυξητική τάση τα τελευταία
χρόνια. Δεκάδες αγωγές κατατέ-
θηκαν τελευταία για την άμισθη
μαθητεία, κάτι που σχετίζεται
και με το θάνατο του Έρχαρντ. Η
εξάπλωση αυτού του εργασια-
κού καθεστώτος είχε προκαλέσει
και πιο πριν αντίστοιχες κινήσεις.
Χαρακτηριστική είναι η απόφα-
ση ομοσπονδιακού δικαστή στη
Νέα Υόρκη τον περασμένο Ιούνιο
που έκρινε ότι η κινηματογραφική
εταιρεία Fox παραβίασε τη νομο-
θεσία περί κατώτατου μισθού για

τους μαθητευόμενους που εργά-
στηκαν στην γνωστή ταινία "Black
Swan".

As μη γελιόμαστε όμως. Τέτοια
φάμπρικα εργασιακής φθηνείας
δεν καταλαβαίνει από 5-10 περι-
πτώσεις απονομής δικαίου. Γιατί
δεν έχουν όλοι τη δυνατότητα
προσφυγής σε δικαστήριο, ούτε
υπάρχουν παντού νομικά πλαίσια
πιθανής δικαίωσης. Άλλωστε οι
νόμοι πάντα μπορούν να αλλάζουν
προς όφελος των ταξικών εχθρών
μας. Με άλλα λόγια, τέτοιες "νίκες"
δε συνιστούν αλλαγή των συσχετι-
σμών υπέρ της τάξης μας και κατά
των αφεντικών. Ναι, είμαστε με
την πλάτη στον τοίχο. Ένας τρό-
πος υπάρχει να ξεκολλήσουμε από
εκεί και να μη μας συνθλίψουν:

Ανατίμηση της εργασίας - μείω-
ση βασικού ωραρίου και αύξηση
μισθού σύμφωνα με τις βασικές
μας ανάγκες. Για τη ζωή και την
αξιοπρέπειά μας. Έχουμε δικίο και
θα το λέμε μέχρι να μαλλιάσει η
γλώσσα μας.

...Και Τώρα Μία Έννοια Που Όλους Μας Ενώνει: Εργατική Συνείδηση!

Τον τελευταίο καιρό όλοι -μα όλοι όμως-
παραπονιούνται για τον ακραίο ατομισμό
που συναντάνε και βιώνουν στην καθη-
μερινότητά τους, τόσο σε προσωπικό επίπεδο
μέσω των κοντινών τους σχέσεων όσο και σαν
ένα γενικότερο συναίσθημα απέναντι στην κοι-
νωνία και τις εξελίξεις. Τα "συνθήματα αλλαγής"

είναι αλληλεγγύη, όλοι μαζί ενωμένοι κλπ. Και
καταρχήν δεν θα διαφωνήσουμε στο ελάχιστο
με την ουσία αυτής της, γενικής και αόριστης
όμως, αλήθειας. Ωστόσο, το πρόβλημά μας είναι
ότι είναι αυτό ακριβώς: γενική και αόριστη.

Προφανώς ο καθένας, λέγοντας τα παρα-
πάνω, έχει κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό του.
Έστω και προσεγγιστικά. Ο πατριώτης έλληνας
τους έλληνες, ο επιχειρηματίας τους όμοιούς
του, ο μπάτσος το ίδιο, ο δημόσιος υπάλληλος
την κλίκα του, ο καλλιτέχνης τους ανθρώπους
της τέχνης και ούτω καθ' εξής, φτάνοντας στο
γενικότερο και χαοτικότερο όλων: την λαϊκή
αλληλεγγύη. Λαός ενωμένος ποτέ νικημένος,
φωνάζουν. Αλλά ξεχνάνε να προσδιορίσουν
την μορφή αυτής της οντότητας, δηλαδή από τι

"συστατικά" αποτελείται και, το σημαντικότερο, με βάση την θέση της, τι είναι αυτό που πρέπει να διεκδικήσει. Και όταν δεν το ξεχνάμε ψελλίζουν μαλακίες περί «εθνικού χρέους», δντ, χαμένων πατριδών και λαγών με πετραχήλια. Για μας αυτό δεν είναι πρόβλημα «αμνησί-ας», αλλά ιδεολογική στρατηγική με στόχο τον αποπροσανατολισμό.

Κόντρα στον αποπροσανατολισμό -που δεν πηγάζει μόνο από εκεί βεβαίως!- η βασική μας υποχρέωση είναι να μην πάθουμε κι εμείς αμνησία και ξεχάσουμε από πού ήρθαμε και ποια είναι η θέση μας στο σύστημα παραγωγής και στην "ελεύθερη" αγορά του 21ου αιώνα. Όχι για να κλάψουμε την μοίρα μας - κάθε άλλο, αλλά για να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε "ατομικές ιστορίες δυσ-τυχίας" αλλά μια συλλογική ιστορία αγώνων, διεκδικήσεων και αξιοπρέπειας. Μια ιστορία που δεν χωράει πατριώτες, μπάτσους, αφεντικά και οποιαδήποτε άλλη φιγούρα ατομικισμού, εξουσίας και εκμετάλλευσης.

Πώς φτάσαμε όμως να ξεχάσουμε την ιστορία και τελικά την θέση και τα συμφέροντά μας; Για μας είναι μια διαδικασία που κρατάει χρόνια. Ξεκινώντας ενδεικτικά από την δεκαετία του '80, όταν «ο λαός ανέβηκε στην εξουσία» και παράλληλα με την τεχνική αναδιάρθρωση της δομής της εργασίας, με την είσοδο νέων τεχνολογιών, ανοίγονται νέοι κύκλοι αγορών και επαγγελμά-

των και επίσης συναντάμε ραγδαία αύξηση στους εισακτέους σε ΑΕΙ/ΤΕΙ. Η θεοποίηση της επιχειρηματικότητας και ταυτόχρονα η είσοδος των δανείων και πιστωτικών καρτών μετατρέπει στα μυαλά και τις συνειδήσεις την αγορά εργασίας από πεδίο εργατικών διεκδικήσεων σε «πεδίο ευκαιριών» - όπου ο καθένας, σαν επιχειρηματίας του εαυτού του, αρπάζει ό,τι μπορεί. Οι προσδοκίες όλων ανεβαίνουν στα ύψη και οι χειρωνακτικές εργασίες υποτιμούνται. Όλοι πλέον θέλουν να γίνουν επιστήμονες, επιχειρηματίες ή τουλάχιστον διάσημοι καλλιτέχνες και αθλητές.

Ήταν θέμα χρόνου να σκάσουν αυτές οι ατομικές φούσκες ψευδαισθήσεων. Όμως αν και έχουν σκάσει πολλές, η ιδεολογία που τις δημιούργησε έχει μείνει ακέραιη. Ατομικές διαμαρτυρίες για τα ατομικά χαμένα όνειρα - και ας νομίζουν ότι είναι όλοι μαζί όταν μουντζώνουν την βουλή. Κι ας νομίζουν ότι είναι όλοι μαζί επειδή είναι στο κόμμα ή επειδή έφτιαξαν ένα σωματείο που εντέλει αποδείχτηκε διεφθαρμένο κι αυτό. Κι ας νομίζουν ότι είναι όλοι μαζί επειδή φόρεσαν τα ίδια ρούχα και ακούνε την ίδια μουσική ή συχνάζουν στα ίδια μέρη. Αποπροσανατολισμένοι εγωισμοί ψάχνουν για την ατομική σωτηρία στο ίδιο μέρος που την χάσανε.

Η περίπτωση στην οποία είμαστε πραγματικά όλοι μαζί είναι όταν γινόμαστε υποκείμενα εκμετάλλευσης στους χώρους εργασίας μας. Αλλά

δυστυχώς δεν το αντιλαμβάνεται κανείς, γιατί κανείς δεν αντιλαμβάνεται τον εαυτό του σαν εργάτη. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι, ακόμα κι αν ορισμένοι το αντιλαμβάνονται δεν ορίζουν ως κεντρικό πεδίο διεκδικήσεων και ανταγωνισμού αυτές τις εργασιακές σχέσεις, όπου βιώνεται συλλογικά η εκμετάλλευση. Αντ' αυτού ξοδεύουν τις αντι-δράσεις τους σε περιφερειακά πεδία αμφιβόλου, αν όχι αρνητικής σημασίας. Λες και το να αποκτάει κανείς

εργατική συνείδηση τον αποτρέπει από το να συνεχίσει να είναι ροκάς, χιπ-χοπός, οικολόγος, ζωόφιλος, ποδηλάτης, καλλιτέχνης, φοιτητής, επιστήμονας, geek ή νοικοκύρης. Το μόνο που μας αποτρέπει η εργατική συνείδηση είναι να είμαστε αποπροσανατολισμένες ατομικότητες που δεν ξέρουμε τι μας φταίει. Μας βοηθάει να βρούμε κοινά πατήματα με όλους όσους βρίσκονται στην ίδια θέση και να διεκδικήσουμε αυτά που πραγματικά είναι κεντρικά και κύρια.

Flash Back

Ένα μικρό απόσπασμα από την "Εικόνα των γαλικών πραγμάτων" του Niccolò Machiavelli, γραμμένο μισή χιλιετία πριν, γύρω στα 1510, στο μεταίχμιο δηλαδή της φεουδαλικής και της πρώιμης καπιταλιστικής οικονομίας και κοινωνίας:

"Όντας μεγάλη κι έχοντας πολλά ποτάμια, η γαλλία είναι γόνιμη κι εύπορη· τα τρόφιμα κι η δουλειά του χεριού στοιχίζουνε λίγο ή τίποτα, γιατί στα χέρια του λαού βρίσκεται ελάχιστο χρήμα, τόσο, που με το ζόρι καταφέρνουνε να μαζέψουνε όσα χρειάζονται για να πληρωθεί ο φόρος του αφέντη, κι ας είναι και πολύ μικρός. Κι αυτό γίνεται γιατί δεν έχουνε που να ξεπουλήσουνε τα γεννήματά τους, αφού όλοι τα μαζεύουνε για να τα πουλήσουν, κι έτσι, αν ήθελε κανένας να πουλήσει κάπου ένα μόδι στάρι, δε θα μπορούσε, γιατί όλοι έχουνε περίσσεμα για πούλημα. Κι οι ευγενείς πάλι, από το χρήμα που τραβούνε από τους υποταχτικούς τους, δεν ξοδεύουνε τίποτα, εκτός για ντύσιμο· γιατί έχουνε δικά τους για να φάνε μπόλικο ζωντανά και του κόσμου τα πουλερικά, κι έχουν και λίμνες και τόπους με κυνήγι κάθε λογής: αυτό γίνεται παντού. Κι έτσι όλο το χρήμα το παίρνουν οι αρχόντοι, και τόχουν σήμερα σωρέψει άφθονο· γι αυτό κι ο κοσμάκης θαρρεί πως άμα πιάσει ένα φιορίνι γίνεται πλούσιος."

Η μετάφραση είναι του Τάκη Κονδύλη

SONOCLUB

ΦΕΣΤΙΒΑΛ GAME-OVER, 18-19-20 ΟΚΤΩΒΡΗ

ΘΑ
ΕΙΜΑΣΤΕ
ΕΚΕΙ!

Η συνέλευση του game over δημιουργήθηκε το Σεπτέμβριο του 2010. Απαρτίζεται από άντρες και γυναίκες που σπουδάζουν σε διάφορα από τα τρέχοντα γνωστικά πεδία του εκπαιδευτικού συστήματος (φοιτητές / φοιτήτριες), αλλά και "εξω-πανεπιστημιακά στοιχεία". Τα τρία χρόνια ύπαρξής της, η συνέλευση ασχολείται συστηματικά με τη διερεύνηση των πραγματικών αιτιών της παρακμής του εκπαιδευτικού συστήματος, όπως αυτή εξελίσσεται τις τελευταίες δεκαετίες στον πρώτο κόσμο, σαν αποτέλεσμα και των τεχνολογικών αλλαγών. Με σκοπό όμως όχι να υπερασπιστεί το παλιό που έχει ξεπεραστεί -και με καπιταλιστικούς όρους πλέον, αλλά να διαμορφωθεί μια όσο το δυνατόν πιο συνεκτική κριτική απέναντι σε αυτό που φαίνεται πως πρόκειται να το αντικαταστήσει, πριν αυτό παγιωθεί ακόμα. Έργο σημαντικό και δύσκολο στις μέρες μας.

Γιατί ποιος είπε ότι οι τεχνολογικές αλλαγές που επηρεάζουν την τεχνική σύνθεση της εργασίας, το πώς και πόσο δουλεύουμε, λουφάρουμε, επικοινωνούμε αφήνουν ανεπηρέαστο τον τρόπο εκπαίδευσης των μελλοντικών εργατών/-τριων, το τι θεωρείται αξιο για μάθηση και το πώς πρέπει πλέον αυτή να γίνεται; Γιατί ποιος είπε πως το θέμα της γνώσης δεν ανήκει και στα εργατικά συμφέροντα;

φεστιβάλ

GAME OVER

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ Ε.Μ.Π./Αίθριο Αβέρωφ

2013

ΟΙ ΠΟΡΤΕΣ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΣΤΙΣ 18.00

18 ΟΚΤΩΒΡΗ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

19.00...εκδήλωση-συζήτηση
"Νέες μηχανές-νέοι εργάτες"

22.30...θεατρική παράσταση
"Εχθροί εξ αίματος", από την ομάδα Buffonata

19 ΟΚΤΩΒΡΗ
ΣΑΒΒΑΤΟ

19.00...εκδήλωση-συζήτηση
"Ηλεκτρονικό προλεταριάτο" (μια εργατική έρευνα)

22.30...συναυλία
+mojito bar
LuNapalm band
307 Squad
Micky n Mallory (από Πύργο)
Tsiri Band

20 ΟΚΤΩΒΡΗ
ΚΥΡΙΑΚΗ

18.00...εκδήλωση-συζήτηση
"Για ένα γνωσιολογικό κίνημα"

21.30...προβολή stand-up comedy
"Internet και νέες τεχνολογίες"

22.30...παράσταση ακροβατικών από το
"Circo Cachivache"

+ ΕΚΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ/ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ
-εγκέθρον πολιτικής σφίσας
(από το αρχείο της Λέσχης των Κατασκόπων του 21ου αιώνα)
-προβολές παλιές κονσόλες videogames

www.gameoversite.gr ...για τη διάδοση της αριστερής σκέψης